

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΥΩΠΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Κατά τινά ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου, εδ-
ρισκόμενην εἰς τὸ παράθυρον τοῦ τρίτου πα-
τώματος τοῦ γυμνασίου μετὰ τινος τῶν
συμμαθητῶν μου. Ὁ μαθητὴς οὗτος ἔφερε
διόπτρας. Δεικνύων μοι δὲ μικρόν τι ἀντι-
κείμενον, μοὶ ἐδάνεισε τὰς διόπτρας του
ὥπως δυνήθω νὰ τὸ διακρίνω.

«Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐντύπω-
σιν ἣν ὑπέστην, ὅτε ἔθεσα ταῦτα ἐπὶ τῆς
ρίνας μου . . . Ἐθαμβώθην! μοὶ ἐφάνη ὅτι
τότε πρῶτον ἤνοιγον τοὺς ὀφθαλμούς μου
εἰς τὸ φῶς . . .

Ὁ Ἀπρίλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος του,
καὶ τὸ ἔαρ ἐκκλώπιζε τὴν φύσιν. Ὁ ἥλιος
ἐχρύσει τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα μοὶ προσε-
μεσίδιων.

«Περιέβαλλον δι' ἐνὸς βλέμματος τὰ
δένδρα τῆς αὐλῆς. Τοὺς κλάδους, τὰ φύλ-
λα, τὰ ἄνθη, τὰ πάντα διέκρινον, οὐδὲν μὲ
διελάνθανε, οὔτε αὐτὰ πὰ πτηνὰ!

«Ἀχρὶ τοῦδε εἶχον ἀκούσει πολλάκις
ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου τὸ κελάδημα τῶν
πτηνῶν, τὰ εἶδον πολλάκις ἱπτάμενα ὡς
σκοτεινὰ τινὰ σημεῖα· ἀλλ' οὐδέποτε ἐ-
φαντάσθην ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τὰ διακρίνη
τις καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων, κινουντα τὰς πτέ-
ρυγὰς των καὶ πηδῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς
κλάδον.

«Ἦδη διέκρινον τὰ πολυποίκιλα αὐτῶν
πετερά. . . . Ἐθαύμαζον τὴν εὐστροφίαν τῶν
κινήσεων των! τὰ ἐβλεπον ἀνοίγοντα τὸ
ῥάμφος καὶ ἀναπέμποντα πρὸς οὐρανὸν τὰς
μελωδίας αὐτῶν.

«Ὅλως ἐνθουσιῶν, ἐξέβαλλον κραυγὰς
ἐκπληξέως, ἐσκίρτων, ἐχόρευον. Ὁ φίλος
μου μ' ἐνόμιζε παράφρονα, καὶ μὲ ἐθεώρει
ἐνός. Πράγματι, παρεφρόνουν ἐξ εὐδαι-
μονίας καὶ θυμασμοῦ. Τοιαῦται θὰ ἦσαν
καὶ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τοῦ πρωτοπλά-
στου, ὅτε κατὰ πρῶτον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τὴν Ἑδέμ. Ὁλόκληρον ὥραν διηλ-
θον οὕτω ἐν ἐκστάσει, τὴν εὐδαιμονεστέ-
ραν ἴσως ὥραν τοῦ βίου μου, ὅτε ὁ κώδων
τοῦ ἐκπαιδευτηρίου μὲ ἀπέσπασε τοῦ θαυ-
μασμοῦ μου.

Τὴν ἑσπέραν, νέον θέαμα παρέστη εἰς
ταὺς ὀφθαλμούς μου! Ὁ κυανοῦς τοῦ οὐρα-
νοῦ θέλος μοὶ ἐφάνη ἐσπαρμένος ὑπὸ χρυσῶν
μαρμαιρόντων ἥλων, καὶ ἡ σελήνη διὰ
τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, μὲ ἠτένι-
ζεν ἡδέως.

Ὁ μόνος πόθος, ὁ μόνος διαλογισμὸς,
ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς μ'
ἐβασάνιζεν, ἦτο πότε νὰ ἴδω τὸν ἥλιον ἀ-
νατέλλοντα, καὶ δράμω εἰς ἐμπορικὸν τι
καταστήμα, ὥπως ἀγοράσω ζεῦχος διόπτρων.

— Ἡ νύξ μοὶ ἐφαίνετο αἰὼν. Ὁ ὕπνος μά-
την προσεπάθει νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά
μου. — Αἱ σκέψεις μου ἐστρέφοντο πάν-
τοτε εἰς τὰ διόπτρα. Ἦσθάνόμην ἄφατον
τινα ἡδονὴν εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἐμελλον τῇ
ἐπαύριον νὰ ὀπλίσω τὴν ρίνα μου διὰ τῆς
θαυμασίου ταύτης μηχανῆς, ἣν οἱ μὲν κομ-
ψεύδόμενοι φέρουσιν ὡς τι κόσμημα — οἱ δὲ
ἀσθενεῖς τὴν ὄρασιν, ἐξ ἀνάγκης.

Ὁ ἐπὶ δεκαετίαν ἐν ζοφερᾷ εἰρκτῇ ζή-
σας, καὶ προσδοκῶν τὴν ἡμέραν τῆς ἀπε-
λευθερώσεώς του, ἀφ' ἧς μία μόνη νύξ τὸν
χωρίζει, οὗτος μόνος δύναται νὰ ἐννοήσῃ
τὴν ἀνυπομονησίαν μου ἕως οὗ νὰ ἴδω τὴν
ἡμέραν ἀνατέλλουσαν.

Ὁ ἥλιος τῆς ἐπιούσης τέλος ἀνέτειλεν.
Ἠγέρθην . . . ἐνεδύθην . . . διηυθύνθην
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ εἰσῆλθον εἰς
ἐμπορικὸν τι κατάστημα. — Μετὰ τινὰ
λεπτὰ ἐξῆλθον, περιβεβλημένος διδύμους
διόπτρας, εἰς ὧν τὴν χαριτόδρυτον ἀγκά-
λην ἐτρύφα ἡ ρίς μου, καὶ τοι μὴ οὔσα εἰ-
θισμένη εἰσέτι νὰ φέρῃ τοιοῦτον ζυγόν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀφ' ἐνὸς ἡ μηχανὴ
αὕτη μ' ἐβασάνιζεν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, χάρις
αὐτῇ, οἱ ὀφθαλμοί μου καθ' ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν ἐλούοντο εἰς τὸ φῶς· καὶ, ἐὰν ἐνίοτε
ἀφῆρουν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ρίνας μου, ἐνομιζό-
μην ἐντὸς σκοτεινοτάτης εἰρκτῆς.

Ἀκουσον ἤδη, φίλε μου, καὶ τινὰ σπου-
δαίαν περιπέτειαν τοῦ βίου μου.

Πολὺ ὀλίγον συμμεριζόμενος τὰ παί-
γνια τῶν συμμαθητῶν μου, ἡ διασκέδασίς
μου περιωρίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ
τοὺς ῥεμβασμούς. Ἐς πρὸς τοὺς ῥεμβασμούς,
ἡσθάνόμην φυσικὴν τινὰ κλίσιν, ἥτις ἀναμ-
φιβόλως ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ἀσθενοῦς ὀράσεώς
μου. Μὴ δυνάμενος νὰ διακρίνω τὰ ἐκτὸς

ἐμοῦ ἀντικείμενα, ἐθεώρουν τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον.

Ἀπὸ τοῦ ῥεμβασμοῦ εἰς τὸν ἔρωτα ἐν μόνον βῆμα ὑπάρχει· καὶ τὸ πρῶτον μυθιστόρημα ὅπερ ἔπεσεν εἰς χεῖρας μου, συνέτεινε εἰς τὸ νὰ ὑπερπηδῇσω καὶ τὸ βῆμα τοῦτο.

Πολλάκις, ἐν ᾧ ἐπορευόμην εἰς τὸ ἐκ παιδευτήριον, συνήντων καθ' ὁδὸν νεάνιδά τινα τῆς ἡλικίας μου, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἀπέτεινα τὸν λόγον, καὶ ἣν οὐδέποτε εἶδον ἐκ τοῦ πλησίου.

Τί τὸ θέλεις φίλε μου . . . ἡ νεᾶνις αὕτη ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν μου. Ἐφαντοζόμην αὐτὴν ὡς ἄλλην Ἀφροδίτην. — ῥίνα γραφικωτάτην — ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς — κόμην ἐβενίνην. — Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς μέηκολούθει πανταχοῦ, καὶ ἔπλαττον τὰ ὠραιότερα σχέδια.

Κυριακὴν τινα, ὠπλισμένος διὰ τῶν διόπτρων μου, ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ Κυθῆρή μου ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ μοὶ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἶδω κατὰ πρόσωπον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἐξῆλθον πρῶτος καὶ περιέμενον ἀνυπομόνως εἰς τὴν θύραν, νὰ ἶδω διαβαίνουσαν τὴν βασίλισσαν τῆς καρδίας μου. Ἡ θεὰ μου τέλος ἐνεφανίσθη, καὶ πλήρης συγκινήσεων ἐβύθισα τοὺς ὠπλισμένους ὀφθαλμούς μου ὑπὸ τὸν πέτασόν της!

Ὅποια ἐκπληξις! Ἡ νεᾶνις αὕτη, εἰς ἣν ὁ νοῦς μου ἀδιαλείπτως περιστρέφεται, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἡ νεᾶνις αὕτη τὴν ὁποίαν πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἐλάτρευον, διὰ τὴν εὐθείαν αὐτῆς ῥίνα καὶ διὰ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της, οἶμοι! φίλε μου, ἡ νεᾶνις αὕτη εἶχε τὴν ῥίνα ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω δίκην ἀγκύρας, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐμαρτύρουν μοχθηρίαν ψυχῆς. Ἐνὶ λόγῳ, ἦτο πάντῃ ἀντίθετος τοῦ τύπου ὃν ἔφερον ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁχρίασα φρικωδῶς, καὶ ἔμεινα ἀκίνητος, ἐνός, ἐξαλλος, ἐξουθενημένος, ὡς ἄθρωπος ὅστις ἤθελε κατακρηνισθῇ ἀπὸ ὀφηλοῦ κωδωνοστασίου, χωρὶς νὰ ὑποστῇ οὐδεμίαν βλάβην.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μηδὲν, ὥς πρὸς τὸ ἐξῆς.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ 18 . . ἐπέ-

στρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἡμέραν τινα περιφερόμην εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κ. φέρων ἐπὶ τῆς ῥινός μου τὰ δίοπτρα.

Αὐθωρεῖ, εὐρέθην περικυκλωμένος ὑπὸ πληθύος ἀέργων, ὧν προεξῆρχον οἱ παῖδες τοῦ χωρίου. Ἐ. ᾧ δὲ ἐν ἐκστάσει παρετήρουν τοὺς πολιορκοῦντας με, αἶφνης καγχασμοὶ ἐκρήγνυνται ἐκ τοῦ μέσου τῆς ὁμάδος καὶ αἱ κραυγαὶ «ζήτω ὁ τεσσαρομάτης!» — «ζήτω ὁ τεσσαρομάτης!» πλήττουσιν τὸν αἆρα, ἐπαναλαμβάνόμεναι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἐπισύρουσαι γενικὸν γέλωτα. — Εἰς τὸν θόρυβον τοῦτον οἱ χωρικοὶ ἐξέρχονται εἰς τὰς θύρας των γελῶντες καὶ ἐμπαιζόντες με κατὰ πρόσωπο! — Φαντάσθητι τὴν θέσιν μου· ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη, καὶ ὁρμήσας ἐναντίον τῶν παίδων, συλλαμβάνω ἓνα ἐξ αὐτῶν, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ζητοκραυγῶν τοῦ τῷ καταφέρω δεινὸν ῥάπισμα. Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ παιδός, ὅλοι οἱ χωρικοὶ τρέχουσι με συνεσφιγμένους τοὺς γρόνθους, ὅπως σώσωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν μου, καὶ ὅλοι μοὶ ἀποδίδουσιν ἄδικον. . . «Διὰ τί νὰ φέρω δίοπτρα εἰς τόσον νεαρὰν ἡλικίαν;» Ἡμὴν εἰς θέσιν πολιορκίας. Προσπαθῶ νὰ φύγω, ἀλλὰ τὸ πολιορκοῦν με πλῆθος συσφιχθὲν περὶ ἐμέ, ὀλίγουν δεῖν νὰ μοὶ συντρίψῃ ἐπὶ τῆς ῥινός τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματός μου.

Ἐπὶ τέλους, κατώρθωσα νὰ διαφύγω, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ταχύτητι τῶν ποδῶν μου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ συνοδίας, ἀναβοώσης ἀπαύστως πρὸς τιμὴν μου «Ζήτω ὁ τεσσαρομάτης», φθάνω πρὸ τοῦ οἴκου μου, ἀνοίγω τὴν θύραν, εἰσέρχομαι, καὶ οὕτω σώζομαι.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο μὲ ἠνάγκασε ὅσον τάχιον νὰ φύγω τῆς πατρίδος μου, καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας. Διότι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ παράθυρόν μου, χωρὶς νὰ ἀκούσω ἀπὸ τοὺς διαβάτας «Ἴδου ὁ τεσσαρομάτης!»

Πρὸς ἀμοιβὴν τῶν τοσοῦτων δεινῶν μου, κατώρθωσα νὰ γνωρίσω ἐνταῦθα καὶ νὰ ἐλκύσω τὰς συμπαθείας χήρας τινος, ἀνηκούσης εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς πρωτευούσης.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀπῆλαυον τῆς εὐδαιμονίας νὰ χαίρω τὴν ὑπόληψιν γυναικὸς καθὼς πρέπει. Καὶ δὲν περιέμενον εἰμὴ κα-

τάλληλον περίστασιν ὅπως ἐκφράσω αὐτῇ τὰ αἰσθήματά μου. Τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἐνόμισα ὅτι εὖρον ἐν τινὶ ἐσπερίδι, ἣν ἡ ὥραια χήρα ἔδωκε, καὶ ἡς ὤφειλον νὰ ἦμαι ὁ ἥρωες.

Ἐφθάσα εἰς τὸ οἶκημα τῆς χήρας, κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ ὁ χορός. Ἐπίστευον ἀδιστακτικῶς ὅτι ἀγαπῶμαι, καὶ ἤμην συγκεκινημένος εἰς ἄκρον!

Ἐδῶκα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν τὸ ἐπανοφώριόν μου. . . . Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη, μὲ ἀνήγγειλαν, καὶ ἐνεργνίσθην. Πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν εἴκοσι κυριῶν, αἵτινες ἐστόλιζον τὴν αἴθουσαν, ἀντὶ νὰ διευθυνθῶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ νὰ τῇ παρουσιάσω τὰ σεβάσματά μου, ἔμεινα *καρτωμένος* ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας. Τί μοι συνέβη; ἢ τις πονηρὸς δαίμων μὲ ἔδωκεν εἰς τὴν θέσιν μου;

Ἄ! φίλε μου, ἦτο χειμὼν, καὶ ἔνεκα τῆς ἀποτόμου μεταβάσεως ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου εἰς τὴν θερμὴν τῆς αἰθούσης ἀτμοσφαῖραν, τὰ δίοπτρά μου εἶχον καλυφθῇ αἶφνης ὑπὸ παχέως στρώματος ἰδρώτος.

Πολλάκις εἶχον παρατηρήσει τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ ἠδυνάμην νὰ τὸ προλάβω, ἀλλὰ σὰς εἶπον, ὅτι ἤμην συγκεκινημένος, ὅθεν οὐδὲν ἐσκεπτόμην!

Τί νὰ πράξω; Νὰ σύρω τὸ ῥινόμακτρον μου ἐκ τοῦ θυλακίου μου, νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τῆς ῥινὸς τὰ δίοπτρά μου, νὰ σπογγίσω τὰς ὑέλους, καὶ νὰ τὰ ἀναθέσω εἰς τὸν οἰκείον τόπον; Ἰπὸ τὰ βλέμματα τεσσαράκοντα γυναικείων ὀφθαλμῶν, ἡ πράξις αὕτη θὰ μὲ καθίστα εἰς ἄκρον γελοῖον. Νὰ προχωρήσω; . . . ἀλλὰ ποῦ; Πῶς; πρὸς τίνα; Οὐδόλως διέκρινον, ὥστε νὰ εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς διδεδεμένους.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἠνόησε τὴν στενόχωρον θέσιν μου καὶ ἤλθεν εἰς βοήθειάν μου. Γενναία ψυχὴ! Ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα. Προσέβλεψα κάτωθεν τῶν διοπτρῶν μου, τὴν διέκρινα ἢ μᾶλλον τὴν ἐμάντευσά καὶ διηυθύνθην πρὸς αὐτήν.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ἦτο τῷ ὄντι ἡρωϊκὴ. Καὶ βεβαίως. Μεγάλῃ τις κυρία ὡς αὕτη, νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα, ἀπέναντι ἐνὸς μαθητοῦ τοῦ γυμνασίου, οἷος

ἐγώ, τοῦτο ἦρκει ὅπως τὴν ἐπιούσαν διαδοθῇ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν ὅτι ἡ περὶ ἡς ὁ λόγος κυρία μοὶ παρεῖχε δειγμάτων ἕρωτος.

Νὰ σοὶ διηγηθῶ ἤδη πῶς ἡ ἀτυχὴς, ἔνεκα τῆς ἀθλίας μου ὁράσεως, ἐπληρώθη διὰ τὴν φιλοφροσύνην αὐτῆς, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω διὰ τὸν ἔρωτά της;

Ἡ χαρίεσσα προστάτριά μου, μὴ ἀγαπῶσα τὸ γῆρας, ἔφερε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην λευκὴν ἐσθῆτα καὶ ῥοδόχρουν στηθοδεσμον. Δὲν εἶχον ὅμως παρατηρήσει ὅτι καὶ νεᾶνις τις ἔχουσα τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἀνάστημα, ἦτο ὁμοίως ἐνδεδυμένη. Ἐφείλον νὰ χορεύσω τὴν πρώτην τετράζυγον μετὰ τῆς ὥραιας μου χήρας. Εἶχον δὲ ἀποφασίσει νὰ ῥιψοκινδυνεύσω κατὰ τὸν χορὸν τὴν ἐρωτικὴν μου διαδήλωσιν διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως, ἣν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐμελέτων καὶ ἣν ἀπαύστως ἐπανελάμβανον κατ' ἐμαυτόν. «Ἢ! Κυρία, πόσον εἰσθε ἀγαθὴ, ἀφοῦ ἠξιώσατε τῆς εὐνοίας σας ἕνα πτωχὸν νέον, ὅστις δὲν ἔχει εἰμὴ τὴν καρδίαν του ὅπως ἀγαπᾷ!»

Δυστυχῶς, ἐν τῷ μεταξὺ, εἰς τῶν φίλων μου μοὶ ἐζήτησε τὰ δίοπτρά μου, διὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν βλέπη. Ἰσως τοῦτο ἦτο πρόφρων, καὶ ὁ προδότης ἠθέλησε ἐκ προθέσεως νὰ μοὶ παίξῃ τὸ παιγνίδι τοῦτο. Αἶφνης ἀκούω τὸ προανάκρουσμα τοῦ χοροῦ, καὶ ὁ φίλος μου δὲν φαίνεται. Ζητῶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν διακρίνω, καὶ προχωρήσας πρὸς αὐτήν, προσκλίνω ἐνώπιον τῆς κυρίας, ἣτις δέχεται τὸν βραχιόνά μου καὶ λαμβάνει θέσιν μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τετράζυγον.

Ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ προανακρούουσα. Ἡ στιγμή μοὶ φαίνεται κατὰλληλος ὅπως ῥίψω τὴν φράσιν μου· προσκλίνομαι ἐπιχαρίτως ἀπέναντι τῆς συγχορευτρίας μου, καὶ μὲ τὸ ἡδυπαθέστερον ὕφος: «Ἢ! κυρία, τῇ λέγω, πόσον εἰσθε ἀγαθὴ ἀφοῦ ἠξιώσατε, κτλ.» Ἡ συγχορεύτρια μου μὲ παρατηρεῖ ἐν ἀπορίᾳ, καὶ εἶτα φέρει τὸ βῆμα ἐμπρὸς, εἰς τὸν ῥυθμὸν τῆς πρώτης τετράζυγου. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν τὰ δίοπτρά μου μοὶ ἀποδίδονται· ἡ κυρία ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν της, καὶ τί βλέπω; . . . πρότωπον πάντῃ ξένον καὶ ἄγνωστον! . . .

Ἀντὶ τῆς ὥραιας μου χήρας, εἶχον προσ-

καλέσει τὴν ὁμοίως ἐνδεδυμένην νεάνιδα. Στρέφω τὴν κεφαλὴν. Ἡ χήρα ἐκάθητο ὀπισθέν μου, καὶ εἶχεν ἀκούσει θεβαίως τὰ πάντα!

Τί νὰ εἶπω; καὶ πῶς νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀνοησίαν μου; — Νὰ δώσω ἐξηγήσεις, νὰ ζητήσω συγγνώμην; Ἡμὴν εἰσέτι πολὺ νέος ὅπως δυνηθῶ ν' ἀπαλλαγῶ εὐπρεπῶς τῆς δεινῆς θέσεώς μου, καὶ ἰδοὺ ὅτι, καίτοι πάντοτε διεκρίθην κατὰ τὰς σπουδὰς μου εἰς τὴν ἑλληνικὴν θεματογραφίαν, ἡ ἀγωγὴ μου εἶναι εἰσέτι ἐλλειπής!

Δ'.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ διηγηθῶ, μετὰ τοσαῦτα, πῶς ἡμέραν τινὰ ἐπλήγωσα εἰς τὸ κυνήγιον τὸν καλλίτερόν μου φίλον, ἐκλαβὼν αὐτὸν ἀντὶ λαγωῦ· πῶς ἀπώλεσα ἀξιόλογόν τινα θέσιν ὑπαλλήλου καὶ κατέστρεψα τὸ μέλλον μου, διότι δὲν ἐχαιρέτησα καθ' ὁδὸν ἐπίσημόν τι πρόσωπον, εἰς ὃ μὲ εἶχον παρουσιάσει τὴν προτεραίαν· πῶς, ἔνεκα τῆς μονομανίας ἣν ἔχουσιν οἱ μύωπες, νὰ παρατηρῶσι διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἐδάρην οἰκτρῶς ὑπὸ τινος εὐερεθίστου στρατιωτικοῦ, νομίσαντος ὅτι τὸν ἐταλάνιζον, διότι ἡρωτρίου τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης διὰ τοῦ ξίφους του. — Πῶς . . . ἀλλὰ ταῦτα πάντα θὰ ἦσαν μηδέν, εἴαν ἡ ἐπικατάρτος αὕτη ἑλλειψὶς δὲν μὲ ἐστέρει πρὸ πάντων τῆς εὐτυχίας νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι!

Ὁ φόβος μὴ καταστῶ γελοῖος μὲ καθίστα δειλόν, καὶ ὥς ὁ Ῥεναῖος, 1) ὅστις θεβαίως θὰ ἦτο μύωψ, — ἡμὴν μόνος μεταξὺ τοῦ πλήθους, εὐρείας ἐρήμου ἀνθρώπων . . . καὶ γυναικῶν!

Φεῦ! Οὐδέποτε ἐγνώρισα τὴν θελκτικὴν ἐκείνην κωμῆδιαν τοῦ βλέμματος, ἥτις εἶναι οἶονεῖ ἡ ὕψωσις τοῦ παραπετάσματος τοῦ ἔρωτος· καὶ ἂν κατὰ τύχην δύο ὦραῖοι ὀφθαλμοὶ ἠτένισάν ποτε τοὺς ἰδικούς μου, — νὰ εἶπω ὦραῖους; — οὐδόλως τὸ ἠνόησα! . . .

Ὁ φίλος μου Σ. . . ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μετὰ μεγαγχολικῆς

καὶ σχεδὸν συγκινημένης φωνῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ εἰσιώπων, ἐνόμισεν ἀναμφιβόλως ὅτι συνέπασχον εἰς τὰ δεινὰ του, καὶ ὅτι ἡ σιωπὴ μου ἦτο ἀποτέλεσμα κατανύξεως.

— Δὲν εἶναι ἀληθές; φίλε μου, προσέθεσεν, ὅτι ἡ μυωπία εἶναι τὸ δεινότερον ἐλάττωμα, καὶ ὅτι εἰς μύωψ εἶναι ἀξιοδάκρυτος;

— Εἰς μύωψ! ναί, ἀπεκρίθην σχεδὸν βρεμβαζών. Τὰ παθήματα τοῦ μύωπος, ἰδοὺ τῷ ὄντι ὕλη πρὸς συγγραφὴν κωμῆδίας· γνωρίζω κωμοδοποιόν τινα καὶ θὰ τῷ ἀναφέρω ταῦτα. Ἐὰν γυμνασμένος τις κάλαμος, συρράψῃ καλῶς τὰς διαφορὰς περιπετείας, καὶ κτενίσῃ ὀλίγον τὰς φρασσεολογίας, δύναται νὰ κατωρθώσῃ ἔργον ἱκανὸν νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ καλλίτερον τῆς Εὐρώπης θέατρον.

Ὁ φίλος μου Σ. . . μὲ προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως, καὶ τότε ἠνόησα ὅτι εἶπον ἀνοησίαν.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Δ. Β.

ΧΡΗΣΤΙΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΙΕΡΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον ΙΑ').

— Παράδοξον! ἐψιθύρισε πλησιάσασα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας. Διεξῆλθεν αὐτὴν ἐπὶ τροχάδην διὰ τοῦ βλέμματος· καὶ εἶτα, ἐξαγαγοῦσα τοῦ κόλπου τῆς χάρτην τινα, ἀνέπτυξεν αὐτὸν καὶ ἐφάνη παραβάλλουσα τὴν γραφὴν αὐτοῦ, πρὸς τὴν γραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

— «Εἶναι ἰδική του ἡ ἐπιστολή, εἶπε χαμηλοφώνως. — Ἀλλὰ πῶς ἡ δι' ἐμὲ προωρισμένη αὕτη ἐπιστολή ἐβρίσκειται ἐνταῦθα; Ὁ νέος οὗτος γνωρίζει λοιπὸν τὸν Κ. Λουκιανόν; ὦ! θεέ μου, ἴσως εἶναι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Λουκιανός! — Ἄν οὕτως ἔχῃ, ἡ εἰμαρμένη εἶναι ἰσχυροτέρα ἐμοῦ.» Καὶ ἡ

1) Διήγημα Σατωδριάν.